

▣ ДВИЈЕ СТВАРИ СУ СИГУРНЕ КАДА ЈЕ РИЈЕЧ О ВУЧИЋЕВОЈ НАЈАВИ ДРУШТВЕНОГ ДИЈАЛОГА О УСТАВНИМ ПРОМЈЕНАМА И КОСОВУ. ТО СУ ПОДРШКА ЗАПАДА И, ЗАУЗВРАТ, ДАЉЊА КОНЦЕНТРАЦИЈА ЦЈЕЛОКУПНЕ ВЛАСТИ У РУКАМА ЈЕДНОГ ЈЕДИНОГ ЧОВЈЕКА

Напредњачки попутчици и улизице из такозване грађанске опције могу задовољно прести попут тек нахрањених дебелих мачора. Александар Вучић – предсједник Србије и свега осталог – најавио је друштвени дијалог о уставним промјенама и, што је још важније, Косову; вели да га не занима не земља дједова, већ земља дјеце. Има ли од овог бољег доказа за истрајност на европском путу, модернизам, политичку храброст, визионарство и све у том правцу – дописати по жељи. Поданичко метенисање у страначким и квазиванстраначким круговима, те громогласни аплаузи подршке из Брисела, Вашингтона и Берлина неизбјежни су и сигурни. Исто као и даљња концентрација и учвршћивање цјелокупне власти у рукама једног човјека. Све има своју цијену.

Овдје се заправо жели рећи да је Вучић декларативно усвојио европске интеграције и вредности искључиво зато што је то био и остао једини начин да се у Србији дође на власт; у супротном би и даље могао са Шешељем и другим радикалским војводама палити заставе и откривати свјетске завјере као комплетни политички и друштвени парија. Наиме, свака влада након Петог октобра 2000. сем политике придруживања Европској унији и није имала никакав други избор – Вучићеве поготово. На то их, напосто, приморава географија, окружење, односи на континенту и у случају сада већ бившег премијера, радикалска прошлост.

~~Филип Шварм: Агенда цинизма или како је Вучићева најава „друштвеног дијалога о Уставу и Косову“~~